

Bezplatná obhajoba

Při rozhodování o nároku na obhajobu bezplatnou nebo za sníženou odměnu podle § 33 odst. 2 trestního řádu je nutno posoudit současné finanční možnosti obviněného a při jejich nedostatečnosti i jeho potenciál do budoucna. Dostatečnost tohoto potenciálu je obecně možno odůvodnit skutečností, že obviněný je schopen práce a výdělku, nelze tak však učinit bez dalšího v situaci, kdy doloží, že jsou po něm v exekuci nebo insolvenční vymáhány vysoké finanční závazky. Nepřiznají-li soudy nárok na bezplatnou obhajobu, aniž by se vypořádaly s námitkami obviněného o jeho v několikaletém období neřešitelné finanční situaci, jde o porušení jeho základního práva na bezplatnou pomoc obhájce zakotveného v čl. 40 odst. 3 větě třetí Listiny základních práv a svobod. To platí i případech nutné obhajoby podle § 36 a 36a zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 3501/20 ze dne 1.2.2022)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele M. K., zastoupeného JUDr. J.J., advokátem, sídlem P., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. října 2020 sp. zn. 44 To 380/2020 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. září 2020 sp. zn. 43 T 41/2020, za účasti Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 9 jako účastníků řízení, a Městského státního zastupitelství v Praze a Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 jako vedlejších účastníků řízení, tak, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. září 2020 sp. zn. 43 T 41/2020 a usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. října 2020 sp. zn. 44 To 380/2020 bylo porušeno základní právo stěžovatele na bezplatnou pomoc obhájce zaručené v čl. 40 odst. 3 větě třetí Listiny základních práv a svobod. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. září 2020 sp. zn. 43 T 41/2020 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. října 2020 sp. zn. 44 To 380/2020 se ruší.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), stěžovatel napadl v záhlaví uvedená rozhodnutí, neboť je přesvědčen, že jimi byla porušena jeho ústavně zaručená práva zakotvená v čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 3 větě třetí Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"). Navrhuje, aby Ústavní soud ústavní stížností napadená rozhodnutí zrušil.

2. Z ústavní stížnosti a jejích příloh se podává, že napadeným usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 (dále jen "obvodní soud") ze dne 30. 9. 2020 sp. zn. 43 T 41/2020 bylo rozhodnuto, že podle § 33 odst. 2 a contrario zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, stěžovatel nemá nárok na bezplatnou obhajobu ani na obhajobu za sníženou odměnu. Své rozhodnutí obvodní soud odůvodnil tak, že není splněn základní předpoklad pro poskytnutí bezplatné obhajoby, respektive obhajoby za sníženou odměnu, kterým je nemajetnost v tom smyslu, že obviněný nemá příjmy ani majetek a není zde reálná možnost, že z budoucích výdělků náklady obhajoby uhradí. Stěžovatel totiž vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu nespadá do kategorie osob, které nyní ani v budoucnu nejsou a nebudou schopny výdělečné činnosti, ze které by

náklady obhajoby (a další jeho závazky) mohly být hrazeny. Přestože soud nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že je v současné době nemajetný, je podle názoru soudu předčasné tvrdit, že ani v budoucnu nebude schopen opatřit si výdělek v takové výši, aby mohl uhradit náklady obhajoby. Rozhodná je přitom celková ekonomická situace obviněného, přičemž u osob práce a výdělku schopných není nedostatek pohotových finančních prostředků sám o sobě důvodem pro přiznání nároku na bezplatnou obhajobu. Soudní praxe, spočívající v nepřiznání nároku na bezplatnou obhajobu osobám, u nichž je pravděpodobnost jejich budoucí, byť jakkoliv vzdálené, solventnosti, nepřiměřeně nezasahuje žádné ze stěžovatelových ústavních práv, nýbrž je naplněním pravidla, že každý je povinen plnit své závazky (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2015 sp. zn. III. ÚS 783/15; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

3. Usnesením Městského soudu v Praze (dále jen "městský soud") ze dne 27. 10. 2020 sp. zn. 44 To 380/2020 byla stěžovatelova stížnost proti usnesení obvodního soudu zamítnuta jako nedůvodná. Městský soud své rozhodnutí odůvodnil tak, že stěžovatel je mužem v produktivním věku, který sám o sobě neuvádí žádné zdravotní omezení ve smyslu jeho schopnosti pracovat. Nemá-li aktuálně peníze na zaplacení právních služeb advokáta, nebude do této situace soud zasahovat tím, že zajistí zaplacení advokátních služeb státem. Je věcí soukromoprávního vztahu obžalovaného a jeho jím vybraného obhájce, jak budou dále postupovat. Právo obžalovaného na obhajobu jistě zůstane nezkráceno, protože v případě nutné obhajoby soud musí obžalovanému obhájce ustanovit, ovšem dle příslušného poradníku soudu.

II. Argumentace stěžovatele

4. Stěžovatel uvádí, že požádal o přiznání nároku na bezplatnou obhajobu, popřípadě obhajobu za sníženou odměnu, s tím, že nedisponuje finančními prostředky k hrazení nákladů obhajoby, neboť je zaměstnán jako kuchař s průměrným čistým měsíčním výdělkem 15 763 Kč, nemá žádný hodnotnější majetek, a naopak má finanční závazky a je proti němu vedena exekuce, kdy exekučně vymáhaná jistina činí částku 3 869 010,03 Kč s úrokem 29 % ročně, tedy pouze úroky z jistiny činí ročně částku přes 1 000 000 Kč. Jeho žádosti soudy nevyhověly, nicméně jejich poukaz na to, že je mužem v produktivním věku, který neuvádí žádné zdravotní omezení ve smyslu jeho schopností pracovat, stěžovatel nepovažuje za případný, neboť uvedený exekuční závazek zjevně není schopen v budoucnu splatit. S touto skutečností se soudy nevyrovnaly. Stěžovatel je v rámci svých možností výdělečně činný, svou obživu si obstarává poctivou prací. Aby však mohl splatit vymáhaný dluh, musel by mít měsíční mzdu vyšší než cca 100 000 Kč.

5. Městský soud stěžovatelovu stížnost odmítl i s argumentem, že právo stěžovatele zůstane nezkráceno, protože v případě nutné obhajoby soud musí obžalovanému obhájce ustanovit dle příslušného poradníku soudu. Tím však soud stěžovateli upírá právo na zvoleného obhájce a nutí ho, aby z důvodu nedostatku finančních prostředků musel požádat o určení ustanoveného obhájce dle § 38 a násl. trestního řádu soud. Stěžovatel je přesvědčen, že by pro nemajetnost neměl být zbavován možnosti spolupráce s obhájcem, kterému důvěřuje.

6. Stěžovatel upozorňuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2019 sp. zn. IV. ÚS 2590/19, dle kterého pro přiznání bezplatné obhajoby nemohou soudy stanovit podmínky, které nemají oporu v zákoně nebo v judikatuře, jako jsou podmínky vztahující se k budoucnosti, které toliko mohou, ale také vůbec nemusejí v budoucnu nastat (hypotetické možnosti). Obdobné vyplývá i z nálezu ze dne 23. 4. 2019 sp. zn. I. ÚS 3966/17.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

7. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas k tomu oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána

napadená rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv.

IV. Vyjádření k věci

8. Ústavní soud vyzval účastníky a vedlejší účastníky řízení k vyjádření k ústavní stížnosti.

9. Městský soud v Praze vyjádřil názor, že ústavní stížnost je nedůvodná, přičemž odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2013 sp. zn. III. ÚS 1936/13 a ze dne 13. 12. 2012 sp. zn. I. ÚS 4618/12, dle kterých přiznání nároku podle § 33 odst. 2 trestního řádu náleží zásadně obecným soudům.

10. Obvodní soud a vedlejší účastníci řízení poskytnuté možnosti k uplatnění argumentů proti ústavní stížnosti nevyužily.

11. Ústavní soud zaslal obdržené vyjádření stěžovateli na vědomí a k případné replice. Ten vyjádřil opětovně přesvědčení, že k neoprávněnému zásahu do jeho ústavně zaručených práv došlo, přičemž upozornil, že v jiné věci mu byl usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 5. 2021 sp. zn. 43 Nt 2811/2021 v mezidobí při nezměněných majetkových poměrech nárok na bezplatnou obhajobu přiznán.

V. Obecná východiska

12. Ústavně zaručené právo na obhajobu je spolu s presumpcí nevinou základní podmínkou řádného procesu, v němž má být posouzena odpovědnost za spáchání trestného činu. Obhajoba přispívá k rovnému postavení obou stran v soudním řízení tím, že pomáhá obviněnému průběh procesu a své postavení v něm chápat a plnohodnotně se jej účastnit. Právo na obhajobu je subjektivním právem, jehož respektování má přímý vliv na naplnění objektivní hodnoty spočívající ve zjištění a spravedlivém potrestání osoby, která ve společensky škodlivých případech páchá trestné činy a tím ohrožuje integritu společnosti v právním státě (podobně náleží Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021 sp. zn. III. ÚS 3582/20).

13. Vzhledem k nutnosti zajistit základní práva a svobody všem osobám bez rozdílu majetku musí být právo na obhajobu zajištěno osobám majetným i nemajetným. Součástí práva na obhajobu je tak právo na obhajobu bezplatnou nebo za sníženou odměnu. Čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva") je zakotvuje tím způsobem, že předepisuje bezplatné poskytnutí obhájce při splnění dvou souběžných podmínek, totiž že obviněný nemá prostředky na jeho zaplacení a že jeho poskytnutí vyžadují zájmy spravedlnosti. Naplnění druhé z uvedených podmínek představují v prostředí českého právního řádu především případy, pro něž je stanovena nutná obhajoba (viz § 36 a 36a trestního řádu).

14. Relevantní úprava v ústavním pořádku je taková, že podle čl. 40 odst. 3 věty třetí Listiny zákon stanoví, ve kterých případech má obviněný právo na bezplatnou pomoc obhájce. Tímto zákonem je trestní řád. Dle jeho § 33 odst. 2 "osvědčil-li obviněný, že nemá dostatek prostředků, aby si hradil náklady obhajoby, rozhodne předseda senátu a v přípravném řízení soudce, že má nárok na obhajobu bezplatnou nebo za sníženou odměnu". Pravidlem tedy je, že obviněný je povinen uhradit náklady na poskytnutí právní pomoci. Zároveň však zákonodárce, v mezích daných mu Listinou, určil podmínky, za nichž se toto pravidlo neuplatní a právní pomoc bude poskytnuta obviněnému bezplatně.

15. Posuzování naplnění podmínek pro přiznání nároku podle § 33 odst. 2 trestního řádu náleží obecným soudům, které zvažují každý případ individuálně s ohledem na konkrétní poměry obviněného. Je přitom na obviněném, aby osvědčil, že nemá dostatek prostředků, aby uhradil náklady obhajoby. Ze zákona nevyplývá povinnost soudů vykonávat jakoukoliv vyšetřovací činnost k majetkovým poměrům žadatele a prokázání nemajetnosti je výlučně na něm; soudům přísluší hodnocení předložených dokladů (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2017 sp. zn. I. ÚS 2052/17). Při posuzování navazujících ústavních stížností pak Ústavnímu soudu přísluší zkoumat pouze to, zda vydaná rozhodnutí nepředstavují exces z ústavního rámce mající za následek porušení ústavně zaručených práv. Rozhodovací praxe Ústavního soudu zde přitom vykazuje zjevně restriktivní přístup vycházející z premisy, že soudy disponují v těchto případech relativně širokým prostorem pro uvážení (obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2021 sp. zn. I. ÚS 1815/21).

16. Citovaný § 33 odst. 2 trestního řádu se dle ustálené judikatury vykládá tak, že nárok na bezplatnou obhajobu je dán u obviněného, který se zřetelem na majetkové, výdělkové a rodinné poměry nemůže zaplatit odměnu za obhajobu bez ohrožení své nutné výživy, nebo výživy osob, o které je podle zákona povinen pečovat. Posuzovány jsou za prvé současné finanční možnosti dotčeného, a za druhé, jsou-li shledány nedostatečnými, je v druhém kroku hodnocena majetková potencialita do budoucna. Rozhodná je celková ekonomická situace, možnosti a perspektiva obviněného.

17. Z hlediska potenciality vychází ustálená judikatura z toho, že u osob práce a výdělku schopných není nedostatek pohotových finančních prostředků sám o sobě podkladem pro poskytnutí bezplatné obhajoby (shodně usnesení ze dne 15. 9. 2020 sp. zn. IV. ÚS 660/20 nebo ze dne 27. 7. 2021 sp. zn. IV. ÚS 1783/21). Nepřizná-li obecný soud předmětný nárok s ohledem na takovouto schopnost výdělku, nejde o kladení nepřiměřených podmínek na obviněného, které by nebyly v souladu se zákonem nebo judikaturou (shodně usnesení ze dne 14. 4. 2020 sp. zn. III. ÚS 3007/19). Majetkovou potencialitu je přitom přípustné dovozovat z nedostatku objektivních překážek dosahování přiměřených příjmů (obdobně usnesení ze dne 26. 11. 2019 sp. zn. I. ÚS 3277/19, ze dne 28. 1. 2020 sp. zn. I. ÚS 4091/19 a ze dne 26. 5. 2020 sp. zn. II. ÚS 1164/20). Ústavní soud tak například v minulosti považoval za ústavně přijatelné nepřiznání předmětného nároku obecným soudem u obviněné, která se nacházela v tíživé finanční situaci, a její možnosti výdělku byly nadto omezeny výkonem trestu odnětí svobody, nicméně byla v produktivním věku, nebylo vyloučeno, aby došlo již v průběhu výkonu trestu k jejímu pracovnímu zařazení, a zejména pak aby si po ukončení tohoto výkonu našla zaměstnání a náklady obhajoby uhradila (opět usnesení sp. zn. I. ÚS 1815/21). V jiné věci pak vyslovil, že nejde o exces ani libovůli, položí-li soudy spíše než na současný stav důraz na celkovou majetkovou potencialitu, kterou dovodí z nedostatku objektivních překážek dosahování přiměřených příjmů, a to i jde-li o osobu, proti které je vedena exekuce a má vyživovací povinnost (usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2021 sp. zn. IV. ÚS 3569/20).

18. Rozhodovací praxe nepřiznávající nárok na bezplatnou obhajobu osobám, u nichž je dána perspektiva jejich budoucí solventnosti, dle judikatury Ústavního soudu nezasahuje nepřiměřeně do práv obviněných. Naopak, jde o naplnění obecné právní maximy, že každý odpovídá za splnění svých závazků, a to i do budoucna. Tato zásada má navíc silný hodnotový aspekt u pachatelů trestné činnosti, neboť (vedle možného preventivního dopadu) je důležitou součástí procesu přijímání odpovědnosti za spáchaný trestný čin a nápravu jeho důsledků. Tomu na druhou stranu odpovídá opačná zásada, že osoba, která není za trestný čin odsouzena, nemá nést náklady na svoji obhajobu (obdobně usnesení ze dne 19. 5. 2020 sp. zn. III. ÚS 1071/20).

19. Současné finanční možnosti i majetkovou potencialitu obviněného je třeba hodnotit na základě konkrétních a aktuálních zjištěných skutečností. Finanční perspektivu lze dovozovat z takových okolností, jako jsou zdravotní stav, vzdělání, schopnosti a dosavadní příjmy obviněného. Není možno ovšem vycházet z pouhých spekulací a hypotéz, které by nebyly založeny na tom, co bylo ve věci zjištěno. Nelze také možnost získání dostatečného množství finančních prostředků vztahovat až k velmi vzdálené budoucnosti. Předmětem hodnocení by mělo být období několika let, nikoliv desítek let (viz nálezy ze dne 16. 2. 2021 sp. zn. III. ÚS 3582/20, ve kterém Ústavní soud podrobil kritice vztahování majetkové potenciality k období dvaceti let). Bylo též judikováno, že po obviněném nelze požadovat, aby za účelem hrazení obhajoby musel zanechat školní docházky v rámci řádné přípravy na budoucí povolání (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2590/19).

20. Majetkovou potencialitu je třeba hodnotit komplexně, totiž zvažovat jak okolnosti svědčící o její dostatečnosti, tak i skutečnosti vypovídající o opaku. Z existence schopnosti obviněného obstarávat si do budoucna prostředky prací nelze "mechanicky" bez dalšího dovozovat, že přiznání nároku dle § 33 odst. 2 trestního řádu není na místě. Nelze pominout, že možnost zajistit prostředky na úhradu obhajoby může být různými skutečnostmi oslabována, typicky například exekučně vymáhanými dluhy nebo probíhající insolvenčními. Na druhou stranu ani existence probíhající exekuce, insolvence či vyživovací povinnosti nesvědčí pro nutnost přiznání předmětného nároku "automaticky". Je nutné, aby obecné soudy všechny takovéto proti sobě svědčící faktory poměřovaly a vyhodnotily. Musejí uvážit, jak zjištěné skutečnosti ovlivňují (a mají perspektivu dále ovlivňovat) schopnost obviněného náklady obhajoby hradit. V hraničních případech je na místě uvažovat zejména o přiznání obhajoby za sníženou odměnu (srov. např. usnesení ze dne 19. 5. 2021 sp. zn. I. ÚS 1166/21).

21. Relevantnosti závazků obviněného nasvědčuje, že se jich nemůže zbavit ani ve střednědobém (několikaletém) časovém horizontu (obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020 sp. zn. IV. ÚS 2498/20). Obviněný musí prokázat, že jeho dluhy dosahují úrovně neřešitelné "dluhové pasti", která by byla dalším nedobrovolným závazkem (a jemu odpovídajícím fakticky nevymahatelným majetkovým právem obhájce) toliko prohlubována (usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2021 sp. zn. IV. ÚS 353/21).

22. Vhodno zdůraznit, že soudy nemohou při posuzování nároku na obhajobu bezplatnou nebo za sníženou odměnu tento nárok odmítnout toliko na základě argumentace, že stěžovatel si svoji neschopnost obhajobu hradit způsobil svým vlastním předchozím závadným jednáním (např. že jeho finanční tíseň plyne z povinnosti uhradit škodu z dřívější trestné činnosti). Právo na bezplatnou obhajobu nebo za sníženou odměnu je totiž složkou základního práva na obhajobu, které přísluší každému bez rozdílu jen s přihlédnutím ke splnění (přiměřených) zákonných podmínek (obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2019 sp. zn. I. ÚS 3966/17). Soudy nesmějí vyžadovat naplnění podmínek dalších, které v právní úpravě nemají oporu. Klíčová je existence neschopnosti hrazení obhajoby z pohledu současných a potenciálních finančních možností, nikoli míra zavinění jejího vzniku minulým jednáním.

VI. Uplatnění obecných východisek na posuzovanou věc

23. Ústavní stížnost je důvodná.

24. Obecné soudy připustily, že stěžovatel je nemajetný, avšak odmítly mu přiznat bezplatnou obhajobu nebo obhajobu za sníženou odměnu s odkazem na to, že je schopen práce. V tomto směru odkázaly i na některá usnesení Ústavního soudu. Jak však bylo výše vyloženo, tuto skutečnost nelze uplatňovat "mechanicky", nýbrž bylo třeba ji poměřovat s ostatními zjištěními vypovídajícími o stěžovatelově majetkové potencialitě. Tomu však soudy nedostály. Stěžovatel v řízení před nimi poukazoval na vysoké finanční závazky, které jsou po něm exekučně vymáhány, a namítal, že dlouhodobě není v jeho možnostech je i při plném pracovním nasazení v řádném zaměstnání splácet.

Této jeho argumentaci se však soudy, v rozporu se svými povinnostmi, blíže nevěnovaly a řádným způsobem se s ní nevyřádaly. Tím došlo k porušení základního práva stěžovatele podle čl. 40 odst. 3 Listiny.

25. Na tomto závěru ničeho nemůže změnit úvaha městského soudu, že právo stěžovatele zůstane nezkráceno tím, že jde o případ nutné obhajoby a stěžovateli proto bude ustanoven obhájce dle pořadníku soudu. V posuzované věci totiž jde totiž specificky o uplatnění základního práva dle čl. 40 odst. 3 věty třetí Listiny (ve spojení s § 33 odst. 2 trestního řádu) a čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy, totiž práva na "bezplatnou" obhajobu. Institut nutné obhajoby je zakotven v platné trestněprávní úpravě tím způsobem, že v případě pravomocného uznání viny je obžalovaný povinen nahradit státu odměnu a hotové výdaje uhrazené ustanovenému obhájci státem, nemá-li nárok na obhajobu bezplatnou [§ 152 odst. 1 písm. b) trestního řádu]. Nutná obhajoba tedy není obhajobou bezplatnou a nepředstavuje bezplatnou právní pomoc podle čl. 40 odst. 3 věty třetí Listiny, respektive čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy (obdobně viz opět nálezy sp. zn. III. ÚS 3582/20). Z těchto příčin prostřednictvím institutu nutné obhajoby nejsou a nemohou být naplnována základní práva specificky těmito články garantovaná. Institut nutné obhajoby chrání toliko obecné právo na obhajobu, nikoliv však již právo na bezplatnou obhajobu, což v daném kontextu nepostačuje. Předmětná úvaha městského soudu tak postrádá relevanci.

26. Závěrem Ústavní soud shrnuje, že při rozhodování o nároku na obhajobu bezplatnou nebo za sníženou odměnu podle § 33 odst. 2 trestního řádu je nutno posoudit současné finanční možnosti obviněného a při jejich nedostatečnosti i jeho potenciál do budoucna. Hodnocení soudu přitom musí být komplexní. Dostatečnost tohoto potenciálu je obecně možno odůvodnit skutečností, že obviněný je schopen práce a výdělku, nelze tak však učinit bez dalšího v situaci, kdy doloží, že jsou po něm v exekuci nebo insolvenci vymáhány vysoké finanční závazky. Nepřiznají-li soudy nárok na bezplatnou obhajobu, aniž by se vypořádaly s námitkami obviněného o jeho v několikaletém období neřešitelné finanční situaci, jde o porušení jeho základního práva na bezplatnou pomoc obhájce zakotveného v čl. 40 odst. 3 větě třetí Listiny. To platí i v případech nutné obhajoby.

27. Ze všech výše uvedených důvodů Ústavní soud dle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl, a to za splnění podmínek § 44 téhož zákona mimo ústní jednání.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)

- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)